

วันวิสาขบูชา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พระเรามาเสวยสุข เพราะพระพุทธเจ้าวางระเบียบของศาสนาไว้ แล้วเรากิดมาภายหลัง ใ้ มั่นมีวัฒนธรรมประเพณีอยู่แล้ว เรามาแค่อยู่ในช่วงของวัฒนธรรมประเพณีการคักบาตรตอนเช้า ใ้ พระเราค้ประโยชน์ตรงนี้

อย่างเช่น หลวงปู่มั่นขึ้นไปอยู่เชียงใหม่ใหม่ๆ ใ้ ไม่มีใครไปทำประเพณีของพระกรรมฐาน ใ้ ใ้ ทางเชียงใหม่เขาใ้ บาตรช้ามาก ใ้ ไปยืนรอที่หนึ่งเป็นช้ัวโมงๆ ใ้ กว่าจะได้ช้ัวทัพพีหนึ่ง ใ้ มันมาเทียบถึงวัฒนธรรมประเพณี ใ้ มันจะเห็นคุณของวัฒนธรรมประเพณีที่ใ้ พระพุทธเจ้าวางไว้ ใ้ แล้วพระเรามาเสวยสุข ใ้ พระเรานี้มาเสวยสุข

วันนี้วันวิสาขบูชา ใ้ เจ้าชายสิทธัตถะกำเนิดออกมา ประสูติออกมา ใ้ แล้วให้พรทั้งหมด ๘ คน มาคุณลักษณะ พรทั้งหมด ๘ คนบอกว่าเจ้าชายสิทธัตถะถ้่าบวชจะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใ้ แต่ถ้าใ้ บวชอยู่ทางโลกจะใ้ เป็นจักรพรรดิ ใ้ เป็นมหาราช ใ้ สมัยก่อนอินเดียแบ่งการปกครองเป็นแคว้นๆ หลายประเทศ ใ้ ถ้่าเจ้าชายสิทธัตถะใ้ ไม่ได้บวช ใ้ เจ้าชายสิทธัตถะจะใ้ เป็นมหาราช ใ้ จะรวมทั้งหมดใ้ ใ้ ได้เป็นประเทศเอกราช

แต่สุดท้ายเจ้าชายสิทธัตถะถ้่าบวชเป็นพระพุทธเจ้า ใ้ เพราะตอนนั้นยังใ้ ไม่มีศาสนา ใ้ การพยากรณ์ถ้่าพยากรณ์ตามแต่สติ ใ้ ตามแต่ทฤษฎีที่ตัวเองเรียนมา ใ้ แต่ถ้าเป็นปัจจุบันหรือเป็นอย่างนั้นต้องบวชอย่างเดียว ใ้ ต้องเป็นพระพุทธเจ้าอย่างเดียว ใ้ เพราะใ้ ได้สร้างบุญบารมีมาแบบนั้น ใ้ ได้สร้างบุญบารมีมาเป็นพระเวสสันดร ใ้ ได้สลະลูก ใ้ สลະเมีย ใ้ เป็นมหาทานครั้งสุดท้ายที่ใ้ จะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า ใ้ พระพุทธเจ้าทุกองค์ต้องมาสลະตรงนี้ ใ้ สลະลูก ใ้ สลະภรรยา ใ้ สลະทั้งหมด ใ้ เพราะการสลະนั้นเป็นการสลະที่ใ้ แสนยาก ใ้ คนเราอยู่ด้วยกัน ใ้ รักกัน ใ้ เป็นห่วงเป็นใยกัน ใ้ ความทุกข์ยาก

ขนาดไหนที่สละลูกและสละเมียออกไป แล้วสละออกไปชูชกตีหน้าด้วย มันเป็นความเจ็บปวดของกิเลส ความเจ็บปวดของความผูกพันไง

เพราะสละอันนั้นแล้วถึงจะต้องเป็นพระพุทธรเจ้าอย่างเดียวนะ ได้สละมหาทานครั้งนั้นแล้ว เป็นพระเวสสันดร แต่ยังไม่พยากรณ์กันอยู่ว่าจะเป็นจักรพรรดิต่อไป เพราะ! เพราะเอากิเลสเข้าจับใจ เพราะเอากิเลส เอาความเห็น เอาทฤษฎี เอาความรู้เข้าไปจับว่าถ้าไม่บวชจะเป็นจักรพรรดิ เราก็เป็นจักรพรรดิ แล้วย้อนกลับมาสิ ถ้าเป็นจักรพรรดิ การเป็นจักรพรรดิ เกิดมาแล้วก็ตายไปด้วยความทุกข์ไง

จะเป็นจักรพรรดิ จะมีอำนาจขนาดไหน แต่อำนาจสูงขนาดไหนก็อยู่ที่อำนาจของมัจจุราช อำนาจของมัจจุราชคุมทุกอย่าง ใครจะเหนือฟ้าขนาดไหน เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมก็อยู่ที่อำนาจของมัจจุราชทั้งหมด แต่เป็นผู้ออกบวชนะ เกิดมาก็แสนทุกข์ ก่อนจะบวชเจยมทูตทั้ง ๔ มาให้เห็นการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย เพราะพอรู้ว่าจะออกบวช อดส่ำห์ไม่ให้เห็น ความเห็นอันนั้นมีความสลด คนเป็นอย่างนี้หรือ? ทั้งๆ ที่ไม่เคยเห็นนะ แล้วออกบวชตอนที่สามฌณรรพาลเกิด

นี่เจ็บตั้งแต่พระเวสสันดรแล้วหนหนึ่ง มาเจ็บตอนจะออกบวช ลูกเกิดแล้วไง ก่อนจะทำออกบวชเขามอบอกว่าลูกเกิดแล้ว ละล้าละล้งเลยนะ จะขี้ม้อออกมาละล้าละล้งเลย ใครไม่รักลูก ถ้าคนความคิดไม่ดีมันก็คิดไม่ดีไป แต่คนใฝ่ดีคนรักความดีมันต้องมีกระแสอันนี้ฝังไปในหัวใจ เพราะใจในซีกของความดี ซีกของความดีมันต้องมีความผูกพัน นี่ความรักความผูกพันมันเจ็บขนาดไหน? ก็ยังสละออกมา ยังมาบวชนะ

ออกจากมกุฏราชกุมาร อยู่ในรั้วในวัง อยู่ในสิ่งที่ประณีต ออกมาเป็นคนจันฑาลมาขอเขากิน แล้วยังต้องมาศึกษา พุดถึงความเจ็บปวดมาตลอด ความเจ็บปวด เจ็บปวดภายใน ข้างนอกก็ยิ้มแย้มแจ่มใส แต่ความเจ็บปวดมันเป็นของจริง มันเป็นสัจจะ จนออกไปศึกษากับครูบาอาจารย์ต่างๆ ไม่ได้สำเร็จไง จนย้อนกลับมาถึงโคนต้นหญ้า ใจ อานาปานสติ ความสำเรีงนี้เกิดจากกายและใจของเรา ผู้อื่น ผู้อาศัยนั้นเป็นอาศัยโลกภายนอก แต่กายกับใจ กิเลสมันเกิดที่หัวใจในกายนี้ไง

กายสัมผัสเย็น ร้อน อ่อน แข็ง มันมีความรู้สึกมันก็กระทบเข้าไปที่ใจ หัวใจที่มันมีกิเลส มันสะสมอยู่ แล้วใครเข้าไปแก้ไม่ได้ หมอจะผ่าตัดจะเปลี่ยนหัวใจก็เปลี่ยนได้แต่ก่อนเนื้อ ไม่

สามารถเปลี่ยนกิเลสได้ไง ย้อนกลับมาอานาปานสติในคำคืนวันนี้ วันเพ็ญวิสาขบูชาได้ตรัสรู้ พอตระสรู้ธรรมนะ พอกิเลสมันขาด ความเจ็บปวดที่ว่าเจ็บปวดๆ อันนั้นไม่มี มันขาดไปพร้อมกับ การรู้ขึ้น อาสวัภขญาณ ความรู้อันนี้มันยิ่งกว่าจักรพรรดิ ยิ่งกว่าทุกๆ อย่าง แล้วตัวเองมีความสุข

ความทุกข์ที่มันเกิดจากใจแล้วมันหลุดออกไปมันจะสุขขนาดไหน? แล้วความสุขที่เสวย วิมุติสุขอยู่ ๗ วัน ๗ วัน ๗ วัน จนครบ ๔๕ วันถึงจะออกมาสั่งสอน ออกมากล่าว แล้ววาง วัฒนธรรมประเพณีอันนี้มาไง เข้าขึ้นมาถึงว่ามาเทศน์จนเกิดพระสงฆ์ มีการบิณฑบาต มีการ บิณฑบาต มีการให้ทาน เพราะทุกคนมันมีการสะสม ความสะสมเอาไว้มันสะสมกองทุกข์ การ สะดออกถึงจะเป็นวัดถุ่มันก็สละยาก เพราะใจมันเกี่ยวพัน

พระพุทธเจ้าก่อนสละออก สละทั้งลูก สละทั้งเมีย เห็นไหม เราสละแก่ทานนี้ก่อน หัด สละทานนี้ก่อนเพื่อจะชำระตัวนั้นไง ย้อนกลับมา เพราะความคิดริเริ่มก่อนถึงจะมีการทำบุญ เรา กำหนดมาที่วันแล้วว่าวันวิสาขะนี้จะมาวัด ความคิดริเริ่มตัวนั้น จนพระพุทธเจ้าตรัสรู้ นะ ตอน พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เห็นไหม ได้เยาะเย้ยมาร “มารเอ๋ย” ฟังสิ

“มารเอ๋ย เธอจะเกิดอีกไม่ได้ เพราะเราเห็นตัวเจ้าแล้ว เจ้าเกิดจากความดำริของเราเอง”

ความคิดเริ่มต้นที่เราคิดขึ้นมา กิเลสกับมารมันมาพร้อมกับความคิดนั้น แล้วพระพุทธเจ้า ย้อนกลับไปดับตรงนั้นแล้ว

“มารเอ๋ย เธอจะเกิดอีกไม่ได้ เพราะเราเห็นการเกิดของเธอแล้ว”

เห็นความคิดที่มารมันจะแย่งความดี เราจะคิดอะไรก็แล้วแต่ มารมันจะแบ่งไปครึ่งหนึ่ง เพราะมันอยู่ที่หัวใจ คิดดีมันก็แบ่งไปครึ่งหนึ่ง ถ้าคิดไม่ดีมันไม่แบ่งนะ มันใสเลย อย่างนี้ถูกต้อง คิดไม่ดีมันจะผลัดกันไปเลย นี่พระพุทธเจ้าไปชนะตรงนั้นไง ถึงจะเย้ยมารเลยนะ เย้ยมาร เย้ย เจ้าวัฏจักรเลยที่ไม่มีอำนาจเหนือกับหัวใจพระพุทธเจ้าดวงแรก พระพุทธเจ้าถึงเทศนาว่าการมา จนครูบาอาจารย์ตามหลังไป ตามหลังไป เราจะกลับไปตรงนั้นไง

การสละออกนี้ เห็นไหม ความคิดริเริ่มที่เราเจตนาจะสละทาน นี่เราเริ่มให้กิเลสมันเบา บางลง เราจะไปแย่งไอ้ความตระหนี่ แย่งความเห็นแก่ตัวในหัวใจเรานั้นละ พระพุทธเจ้าวางไว้ ตรงนี้ไง การสละทาน สละแล้วมันจะเข้าไปถึงหัวใจของเราไง เราหัดสละ หัดแก้ไข เพราะว่าคน

อื่นทำให้เราไม่ได้ เพราะมันเป็นในหัวใจเรา หมอจะผ่าตัดก็ผ่าตัดก้อนเนื้อ เปลี่ยนหัวใจก็เปลี่ยนก้อนเนื้อไม่ได้เปลี่ยนความคิด ไม่ได้เปลี่ยนความคิดหรือ ไม่ได้เปลี่ยนกรรมหรือ ไม่ได้เปลี่ยนเจตนาของคนๆ นั้น เปลี่ยนไม่ได้ เพราะมันเป็นกิเลสของแต่ละหัวใจที่มาจาก มันเป็นจิตปฏิสนธิแต่ละดวงๆ ที่มาเกิดนี่เท่านั้นเลย มันเป็นกรรมสะสมมาๆ จนพระพุทธเจ้าย้อนกลับไปดูบุพเพนิวาสานุสติญาณ ย้อนกลับไปดูอดีตชาติของแต่ละดวงๆ ของพระพุทธเจ้าเอง ของสัตว์ของทุกๆ คน แล้วเราก็เป็นแบบนั้น อยู่ในตาข่ายปัญญาของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าวางไว้อย่างนั้นแล้ว พระพุทธเจ้ารู้จริงตามความเป็นจริง คนตาใส เราคนตาบอด พระพุทธเจ้าเห็นทั้งหมด แล้วพระพุทธเจ้าสอนมาตามศาสนธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมอันนั้นแล้ว ถึงได้ปฏิญาณตนว่าเราเป็นพระพุทธเจ้าแล้ววางธรรมอันนั้นไว้ แล้วเราไม่เชื่ออันนี้หรือ? ถ้าเราเชื่อมั่นเป็นประโยชน์กับเราไป กระแสที่เราจะทำคุณงามความดี เราจะออกจากความทุกข์ อย่าว่าออกจากวัฏฏะเลย ออกจากความทุกข์ชั่วคราวๆ ในหัวใจเรานี้แหละ

นี่เริ่มต้นจากตรงนี้ เริ่มจากการให้วัตถุออกไปก่อน พอให้วัตถุแล้วมันจะย้อนกลับไป เพราะการให้คือการขัดในหัวใจตัวนั้น การให้ตรงนี้ขัดกับกิเลสความตระหนี่ถี่เหนียวของเรา เห็นไหม ความที่เราผูกพัน ความเจ็บปวดเราก็ตระหนี่ไว้ เพราะว่าเราเจ็บปวด เขาทำเรา เขาว่าเรา มันจะเข้าไปชำระตรงที่เดียวกัน พระพุทธเจ้าถึงวางอุบายไว้ให้การสละทานไว้

การสละทานนี้ให้อุบายไว้ แต่เราไม่มองตรงนี้ เราไปมองตรงที่ว่าเราให้ไปแล้วมีบุคคลได้ มีบุคคลรับ เราไม่ได้มองว่าเราสละแล้วเราได้ เพราะเราสละความตระหนี่ของเรา เราสละความที่ว่ามันสะสมในใจของเรา เราไม่มองตรงนี้ เราไม่มองผลไป นี่ปัญญาของเราไม่ทันพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าวางอุบายไว้ให้ชาวพุทธมีเครื่องดำเนินใจ แต่เราก็ปิด เราก็ปิด ปิดเครื่องดำเนินของพระพุทธเจ้าว่าของครี ของลำสมัย ของเป็นไปไม่ได้ ของมา ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว

ทุกข์เป็นสัจจะ ทุกข์เป็นอริยสัจ สมัยพุทธกาลทุกข์อย่างนี้ สมัยนี้ก็ทุกข์อย่างนี้ เพียงแต่สิ่งแวดล้อมของทุกข์ ก็ว่าไอ้พวกสิ่งแวดล้อม สิ่งที่เกิดขึ้นมันเปลี่ยนไป แต่ความทุกข์อันเดียวกัน ถ้ามีความทุกข์อยู่ ยังแก้ไขความทุกข์ได้อยู่ มักจะอริยสัจยังเป็นประโยชน์อยู่ สิ่งใดที่เกิดขึ้นเป็นทุกข์ ดับทุกข์ได้อันนั้นเยี่ยม

พระพุทธเจ้าสอนตรงนั้นไง สอนตรงทุกข์เกิด รู้จักทุกข์ กำหนดทุกข์ รู้วิธีกำจัดทุกข์ อันนี้คืออริยสัจ พระพุทธเจ้าสอนตรงนั้น แต่อธิบายเรื่องดำเนินนี้ต้องมี เพราะจะได้ให้คนเข้ามาใกล้ศาสนาขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่มีเรื่องดำเนิน ไม่มีทางเข้ามา เราจะเข้าไปถึงตรงไหนถึงตรงที่กำจัดทุกข์ ตรงกำจัดทุกข์มันลึกลงไปจนเรามองไม่เห็นไง มันอยู่ที่ในกายของเรา มันอยู่ในหัวใจของเรา ศาสนาอยู่ที่พุทธโธ อยู่ที่ผู้รู้ อยู่ที่กลางหัวอก เราเสาะแสวงหาไปก็ต้องเสาะแสวงหา การรุดงค์ไปรุดงค์เพื่อจะกำจัดทุกข์ แต่ต้องรุดงค์ไปเพื่อให้ใจมันเหน็ดเหนื่อย

เหมือนกับว่าจอมปลวก ปลวกมันอยู่ในจอมปลวก เราต้องล่อให้ปลวกออกมาจากจอมปลวก เราก็ต้องอาศัยอุบายล่อความตระหนี่ ล่อความเห็นแก่ตัวของใจออกมาให้เราพิจารณาไง เราเท่านั้นเป็นผู้ที่กำจัดเรา เราเท่านั้นถึงจะรู้จักเลสขของเรา เราเท่านั้นไง พอมีเรื่องดำเนิน ความตระหนี่ ความติดขัดของเรามันติดขัดติดข้องไปหมดเลย แล้วเราพยายามทำออกไป ความตระหนี่ ความติดขัดอันนั้นคือการที่เราชำระมาตลอดโดยไม่รู้ตัวเลย

คุณัญญาพระพุทธเจ้าสิ สงสารพวกเราขนาดไหน แล้ววางแนวทางไว้ขนาดไหน แล้วเราทำอะไรกัน นี่ถึงว่าคนตาบอดต้องเชื่อคนตาใสใจ ต้องเชื่อผู้มีปัญญา เชื่อบุญสมเด็จพระเจ้าสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านทุกข์มาก่อน ท่านกำจัดทุกข์ของท่านได้แล้ว ท่านเสวยวิมุตติสุขตามความเป็นจริงแล้วท่านถึงเอาหัวใจที่เป็นสุขนั้นมาสอนพวกเราไง มาวางให้พวกเราดูไง เราจะเข้าถึงหรือไม่ถึงเราก็ต้องเชื่อ ปัญญาคุณไง

นี่วันวิสาขบูชา วันวิสาขะนะ มันพุดจากใจแล้วมันเศร้า เศร้าตรงนี้แหละ ตรงที่ว่าเราไม่เห็นคุณงามความดี เหมือนกับสิ่งที่เป็นประโยชน์เราปฏิเสธมัน เราปฏิเสธสิ่งที่เป็นคุณแก่เรา แต่เราไปเอาสิ่งที่เป็นโทษว่าเป็นเราไง เราไปกว้านสิ่งที่เป็นโทษ เรานึกว่าเป็นคุณแต่มันเป็นโทษ เป็นคุณก็เอาคุณชั่วคราว พระพุทธเจ้าบอกเลย

“การใช้ชีวิตของมนุษย์เรา เปรียบเหมือนเราวิดทะเลทั้งทะเลเลยเอาปลาตัวเดียว”

เราใช้ชีวิตมาทั้งหมดเลย เราว่าเป็นความสุข แต่ความสุขมันมีประโยชน์ตรงที่ว่าปลาตัวเดียว แต่ความเหนื่อย ความทุกข์ การวิดทะเลทั้งทะเลเพื่อเอาปลาตัวเดียวมันไม่คุ้มค่า มันไม่คุ้มค่า ถึงบอกว่าให้รู้จักชีวิตของเรา แล้วเราเอาชีวิตของเราให้มีหลักเกณฑ์

เมื่อวานมาถึงเทศน์เหมือนกัน เขามาใหม่ๆ เราบอกเลย

“เอาหนังสือไปดูไป ชีวิตจะได้มีเป้าหมาย”

เขาพูดเลยนะ “ครับๆ ชีวิตผมกว้างขวางมากเลย ผมอยากมีเป้าหมาย”

เราให้หนังสือไป “เอานะ เอาหนังสือไปอ่านกันนะ แล้วชีวิตนี้จะมีเป้าหมาย มีขอบเขต ให้เรามีที่พึ่ง”

โอ้โฮ เขาสนใจ พูดคำเดียวนะ “ครับๆ ชีวิตผมกว้างขวางมาก ผมมีความทุกข์มาก” เราให้หนังสือเขาไป

นี่ก็เหมือนกัน นี่เรามองไปอย่างนั้น เป็นประโยชน์ เป็นประโยชน์นะ ไม่ใช่ว่ามันจะเป็นทุกข์ทั้งหมด เพราะพระพุทธเจ้าสอนว่าปัจจัย ๔ เครื่องอยู่อาศัย คนจะเป็นคนได้ต้องมีปัจจัย ๔ ขาดปัจจัย ๔ นี่ความเป็นอยู่ของมนุษย์บกพร่องทันที เป็นไปไม่ได้

มนุษย์สมบัติ ความเป็นมนุษย์ต้องมีปัจจัย ๔ ทีนี้เราหาปัจจัย ๔ มาใช้แล้ว ใ้อสิ่งที่มีมันจะเพิ่มจากปัจจัย ๔ มานั้นเป็นบุญญาริการ เป็นบุญกุศล เป็นโอกาสของเราแสวงหา ต้องทำ! ไม่ใช่เรามีโอกาสประกอบธุรกิจต่างๆ หรือเรามีการงานไปแล้วจะปฏิเสธ พระพุทธเจ้าไม่สอนตรงนั้น พระพุทธเจ้าสอนบอกว่าหน้าที่ของคน คนคือผลงาน อริยมรรค ๗ ความเพียรชอบ ความดำริชอบ การงานชอบ

พระพุทธเจ้าไม่ให้ทำงานนะ พระพุทธเจ้าบอกให้ทำงาน แต่ทำงานในเรื่องงาน แต่พวกเราทำงานแล้วหวังเป้าหมายมากกว่านั้น พอทำงานดูมึบจะเป็นอย่างนั้นไง ใ้อัฒหาความทะยานอยากนอกจากงานนั้นพระพุทธเจ้าให้ละตรงนั้น แต่เราละไม่ได้ มันอยู่ใกล้ๆ กันแต่เรามองไม่เห็น ต้องละตรงที่ว่าเราต้องการ หรือว่าัฒหาความทะยานอยากที่อยากมากกว่านั้นไง แต่หน้าที่ตามงานนั้นทำจบก็จบ เราสบายใจ แต่เป้าหมายนะ เป้าหมายนี้ไม่ผิด แต่ัฒหาความทะยานอยากมันอยากโดยไม่มีเหตุผล ใ้อไม่มีขอบเขต กิเลสนี้มันฝัง ไม่มีขอบเขตจะจำกัดมันได้เลย

แต่เป้าหมายนี้เป็นอธิษฐานบารมี บารมี ๑๐ ทศ ใ้อ พระพุทธเจ้าจะเป็นพระพุทธเจ้า เพราะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เห็นไหม ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี อธิษฐานบารมี เป้าหมายคือการอธิษฐาน เรามีเป้าหมายแล้วเดินเข้าเป้าหมายนั้น ถ้าจ้องเป้าหมายแล้ว แล้วก็มีัฒหาความทะยานอยากอยากเข้าเป้าหมายนั้น แล้วก็นอนนะ นอนเลย แต่เราตั้งเป้าหมายไว้แล้ว

นั่นละค้นหาความทะยานอยากเป็นแบบนั้น ก็ว่ามันไม่ทำอะไรเลย แล้วมันก็คิดเอง
จินตนาการ

ค้นหาความทะยานอยาก ค้นหาหาตัวตนไหน ตัวตัวเอง เอาตัวเองมีดบอด ตันไว้หมดเลย
ปิดกั้นตัวเองไว้ด้วยความคิดของตัวเอง แล้วทะลุความคิดของตัวเองออกไปไม่ได้ไง มันก็เลยเป็น
ทุกข์ เห็นไหม ทุกข์อันนี้เกิดขึ้นเพราะเราไม่รู้เรื่องเลย เราไปกว้านมา ทุกข์ตามอริยสัจ ทุกข์คือ
การเกิด ชาติเป็นทุกข์อย่างยิ่ง การเกิดนี้เริ่มต้นเลย แต่เราปฏิเสธการเกิดไม่ได้เพราะว่าเรามีกรรม
เรามีกระแส

เมล็ดพืชพันธุ์มันเป็นเมล็ดพืชพันธุ์ที่ปกติ ลงดินมันต้องเกิดตามธรรมชาติของมัน จิต
ดวงนี้มีค้นหา มีกิเลส มันต้องเกิดโดยธรรมชาติของมัน มันต้องวนไปในวัฏฏะนี้ ต้องเกิดๆ คับๆ
ไปไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีดวงจิตดวงไหนเลยที่จะไม่ต้องเกิดแล้วไม่ต้องตาย ไม่มีเลย ต้องไปตาม
ธรรมชาติของมัน มันเป็นสสารตัวหนึ่ง ตัวธาตุรู้เป็นเมล็ดพันธุ์อันหนึ่งที่ต้องไปเกิดๆ แล้วก็
เกิดตายอยู่อย่างนี้ตลอดไป

ยกเว้นแต่ธรรมชาติของพระพุทธเจ้าเท่านั้นมาชำระสะสางจนสะอาดบริสุทธิ์ ถึงว่า “จิต
บริสุทธิ์ใจ” จิตดวงนี้บริสุทธิ์ ข้ามพ้นจากกิเลสไปด้วยความบริสุทธิ์ผุดผ่อง อันนี้เป็นสุขอย่างยิ่ง
สุขที่ไม่เจือด้วยอามิสทั้งหมดเลย นี่พระพุทธเจ้ารู้อย่างนี้นะ

วันวิสาขบูชา วิสาขบูชาณะ เกิด พระพุทธเจ้าได้เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เกิด ได้เกิดเป็น
พระพุทธเจ้า เกิดอีกทีหนึ่งนะ เพราะเกิดดับกิเลส เกิดในธรรมใจ เกิดขึ้นมาอีกทีหนึ่ง แล้วก็ตาย
จริงๆ ตายสำหรับละชั้นใจ ละชั้น ๕ ตายสละชั้น ๕ สละร่างของมนุษย์ใจ แต่หัวใจไม่มีวัน
ตาย วันที่เกิดแสวงธรรมอันนั้น อันนั้นกิเลสตาย กิเลสตายแล้วจะไม่มื่ออะไรตายอีกเลย จะไม่มี
เกิดแล้วไม่มีอะไรดับในหัวใจดวงที่เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกแล้ว ตั้งแต่วันตรัสรู้
จะไม่มีเกิดการดับอีก อิมพอดตลอดเวลา

แล้ววันตายวันนี้ วันตายจากสละร่างกายนี้ มันเป็นสละร่างกายตามสมมุติ แต่หัวใจนั้นพ้น
ไป ไม่มีการเกิดการตายอีกแล้ว เพราะหัวใจนั้นพ้นตั้งแต่วันตรัสรู้ แต่มันมีเศษส่วนคือมีร่างกาย
อยู่ อย่างเช่นเรานั่งมาในรถ สักวันหนึ่งเราต้องสละรถออกไป คนขับรถต้องออกจากรถ
คนขับรถจะนั่งอยู่ในรถไปไม่ได้ แต่คนขับรถกับรถมันคนละส่วนกัน ร่างกายเหมือนรถ หัวใจ

เหมือนเรา ถึงจุดหนึ่งแล้วต้องสละออกจากกัน เพราะรถกับเราไม่ใช่อันเดียวกัน รถมันเป็นเหล็ก เราเป็นมนุษย์ เราต้องออกจากรถนั้นไปทำงานอื่น

หัวใจก็เหมือนกัน หัวใจไม่ใช่เนื้อ หัวใจเป็นนามธรรม หัวใจต้องสละร่างกายออกไป ถึงวันนี้ไง ถึงตายอีกหนหนึ่ง ตายเพื่อสละร่างกาย เพราะว่ามันแปรสภาพอยู่ มันเก่า มันชราคร่ำคร่า ต้องสละมันทิ้งไป นี่ถึงว่ามันไม่มีวันตาย แต่ทางโลกเราเห็นว่าตาย เพราะตายจริงๆ แต่ตายด้วยสมมุติไง พ้นออกไปวิมุตติไง นั่นศาสดาองค์เอกใจ ถึงว่าศาสนานั้นเยี่ยมมากเลย

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาอันประเสริฐ ประเสริฐจริงๆ แต่เพราะคนอื่นเขาทำให้เรามึนชา ใจ ว่าศาสนาพุทธกับศาสนาอื่นเหมือนกัน ไม่เหมือน! ไม่เหมือน! ศาสนาอื่นไม่มีตรงนี้ ไม่มีตรงนี้ ศาสนาอื่นเป็นลัทธิความเชื่อ เป็นพิธีกรรม เป็นการบอกเล่า เป็นคนที่มีปัญญาบอกพิธีกรรมเท่านั้น ไม่มีมัจจะอริยสังขัง ไม่มีการชำระกิเลส ไม่มี ศาสนาพุทธนี้เท่านั้น เท่านั้นเลย ถึงว่ามันประเสริฐ ประเสริฐมาก ประเสริฐจนเราเข้าไม่ถึง พอเข้าไม่ถึงเราเลยปฏิเสธไง ปฏิเสธสิ่งที่ว่า มันไม่น่าจะมี ไม่น่าจะมี ไม่น่าจะเป็นไปได้

มันเป็นไปได้ตามความเป็นจริง ตามความเป็นจริงสำหรับว่าผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เหตุมันพอผลต้องเป็นไปโดยธรรมชาติของมันเลย โดยตามความเป็นจริงของมันเลย ปฏิเสธไม่ได้เลย เพียงแต่เราไม่มีเหตุเข้าไปพอเท่านั้นเอง